

som ikke vejede over 2 Pund, gik frit ind; altsaa en fuldstændig Luksusvare, som dog indføres i ret store Kvanta, gik frit ind. Men dette, at man giver Toldfrihed for et Stof, naar det indføres i Pakker paa 2 Pund, emballeret og færdigt til Brug, er ganske ejendommeligt, naar samtidig en Mand, der vil indføre Varen og selv tjene lidt ved at pakke det indførte ind, skal betale Told deraf. Dette er en Mærkelighed, jeg ikke forstaar. Der er dog vel ingen Grund til at lade en Mand, som sidder i en saadan lille Bedrift og gerne vil tjene lidt derigennem, betale Told af Varerne.

Jeg skal ikke komme ind paa de enkelte af Tariffens mange Numre, det vil der jo blive Lejlighed til i Udvalget. Underligt nok har man — naa, jeg skulde maaske ikke sige, at det er underligt, for det er vel egentlig ikke saa mærkeligt — i det andet Ting væsentlig beskæftiget sig med Lovforslagets § 1. Den omhandler jo de 263 Positioner, som i det store give Toldlovsforslaget sin Karakter, og det syntes da ogsaa, som om man nærmest holdt sig hertil. Jeg skal dog henlede Opmærksomheden paa, at Redaktionen af forskellige Positioner synes at tyde paa, at man er kommen noget for hurtigt fra dem. Der er f. Eks. et Udtryk som „at Kister med Menneskelig“ og „Urner med Aske“ ere toldfri; der menes dog vel, at det er Menneskelige og Asken, der ere toldfri, ikke Kisterne og Urnerne. Ligeledes staar der, at Varer, som *udføres*, ere fri for *Indførselstold*, denne Redaktion er ikke heldig. Naar der siges, at der ikke skal betales Told af Varer, som forgaa, inden de ere komne vedkommende i Hænde, saa gad jeg dog nok se, hvilket Toldvæsen der vilde kunne fordre Told af Varer, som ere forgaaede under Toldvæsenets Behandling. Slige Ting vil jeg imidlertid ikke opholde mig ved. Derimod vil jeg udtale et Par Ord om et Par Paragraffer, som ikke ere omtalte i det andet Ting.

Vort hele Toldvæsen hviler jo paa den liberale Toldforordning af 1. Februar 1797, en Forordning af et ganske overordentlig liberalt Tilsnit. Ved den Bestemmelse, der foreslaas i § 24 i det foreliggende Lovforslag, gøres der et overordentlig stort Indgreb i de Rettigheder, som de handlende hidtil have haft ifølge den nævnte Lov. Det er kun undtagelsesvis industridrivende, der bruge Bestemmelserne om Betaling af Kreditoplagstold, i Almindelighed er det de handlende. I Øjeblikket er Forholdet det, at den hand-

lende skal inden Kvartalets 4de Dag til Toldvæsenet indgive en Forklaring med Opgørelse over, hvor meget han har solgt i det forrige Kvartal af sine Kreditoplagsvarer. Derefter kommer Toldopsynet og ser efter, at det er rigtigt, og naar dette viser sig, skal han betale for, hvad han selv har angivet, der er solgt. Nu er Forholdet blevet det, at dette Eftersyn, som for lang Tid siden kunde finde Sted i Begyndelsen af Kvartalet, paa Grund af Toldvæsenets Travlhed i Regelen ikke kan finde Sted for en Maanedes Tid ind i Kvartalet, ja undertiden kan der endog være forløbet halvanden Maaned, inden Eftersynet finder Sted. Som Følge deraf vil der i Mellemtiden være solgt ikke saa lidt mere end angivet. Hidtil har det nu været Skik og Brug, at den handlende efter en saakaldt „Generalforklarings“ Indgivelse har været fri for at betale for disse yderligere solgte Varer og har faaet sine 3 Maaneders Kredit for dem. Dette agter man at ophæve ved § 24, saaledes at der herefter skal betales straks for alt, hvad der er solgt fra den første Dag i Kvartalet, det vil sige, man nedsætter den 3 Maaneders Kredit paa disse ofte ret store Beløb til en Trediedel eller Halvdelen.]

Jeg skal dernæst omtale en Paragraf, som den højtærede Minister har omtalt her, nemlig § 37. Jeg vil ikke sige, at den højtærede Minister i det andet Ting omtalte den med megen Begejstring. Paragraffen gaar ud paa, at Resolutioner af mere almindelig Betydning; vedrørende Varetariferingen i det sidst afvigte Finansaar, skulle forelægges for Rigsdagen. Med Rette sagde den højtærede Minister, at han gerne skal offentliggøre Resolutionerne, men at de for øvrigt have været offentliggjorte tidligere, og at der ingen Sandsynlighed er for, at Folketinget særlig skal dyrke den Læsning. Omtalen af Resolutionerne giver mig Anledning til at omtale hele dette Forhold. De Herrer ville, hvad enten de have haft at gøre med Toldvæsenet eller ikke, ikke have kunnet undgaa at høre om det stigende Antal af Toldresolutioner, der fremkomme. Med det stigende Antal af Resolutioner følger absolut ogsaa en stigende Utilfredshed, og jeg maa sige Utilfredshed til begge Sider. Folk, som have Brug for Beskyttelsen i deres Bedrift, klage over, at Resolutionerne gaa i modsat Retning af Beskyttelse, og de frihandelsvenlige klage over, at Resolutionerne gaa i beskyttelsesvenlig Retning. En Resolutions Afgørelse er jo ogsaa en saare vanskelig Sag. Hvis jeg i København lader toldbehandle en